

og de havde derhos tillige deres af Staten ydede Gratialer etc. Det forekommer idetmindste mig at være klart, at det at ophøre med at lade Theatret staae under Statens Styrelse ikke giver nogen stor Udsigt til, at det skulde bringe nogen heldigere Situation frem. Det, der egentlig er Sagens rette Sammenhæng, er, at Theatret i vor constitutionelle Tid er behandlet lidt stedmoderligt; det har egentlig været i en saadan Situation, at man det ene Aar ikke rigtig vidste, hvorledes Theatret vilde blive stillet i det næste. Man har derhos stadig indskrænket Udgifterne, og i den Henseende tør jeg rose Regjeringen for at være kommen Thinget imøde saa meget, som den har formaaet, ved at begrænde Udgifterne til 50,000 Rd. aarlig. Man har idelig roffet ved Pensionsbestemmelserne, og ogsaa i den Henseende mener jeg, at Regjeringen er kommen Thingets Duffer i høj Grad imøde ved at gaae ind paa, at Pensionsberettigelsen skal falde bort for dem, der fremtidig antages. I den Henseende forekommer det mig — dette henvender jeg ogsaa til den ærede Ordfører — at der fra Regjeringens Side er vist megen Smødefommen. Jeg troer paa ingen Maade, at man ved at ophæve Theatret som Statsinstitution vilde stille Kunstnerne i en heldigere Situation, eller at man derved vilde bringe det til, at navnlig Kunsten skulde komme til at blomstre bedre og stærkere, end den hidtil har gjort; tværtimod, jeg troer det Modsatte; men ialfald skulder det ærede Mændretal Bevist for, at Kunsten da virkelig skulde udfolde sig rigere, bedre og til mere Held for det Hele. Det ærede Mændretal siger, at Regjering og Rigsdag bør fritages for alle de Vanskeligheder, der ere forbundne med et Statstheaters Styrelse, og undgaae at drages ind i Theaterverdenens stadige Kampe og den Deeltagelse, de vække, og lidt højere oppe siger det, at Regjeringen ikke er den rette Autoritet, idet den vælges af ganske andre Hensyn end saadanne, der kunne berrygge en kunstforstandig Styrelse, og ofte kan være

undergivet allehaande tilfældige Indflydelse. Vi have jo egentlig behandlet det Spørgsmaal, jeg her sidst nævnte, under Finantsloven, og jeg tillader mig ligeoverfor den ærede Repræsentant, jeg troer det er for Veile Amts 3die Valgfreds (E. Nielsen), at sige, at det ikke er Regjeringens Sag umiddelbart at bestyre Theatret, men at Regjeringens Hovedopgave bestaaer deri, at den vælger en dygtig Bestyrelse, og denne Bestyrelse er det da egentlig, som har Ledelsen af Theatret. Jeg troer ogsaa, at jeg under Finantslovens 3die Behandling gjorde opmærksom paa, at det slet ikke er tænkeligt, at man skulde have en Regjering, som var sagkyndig i alle de Sag, der høre ind under dens Resport, thi derved vilde naturligviis fremkomme en utallig Mængde Ministre, hvorom der jo ikke kan være Tale. Naar det endelig siges, at Regjeringen er undergivet allehaande tilfældige Indflydelse, saa maa jeg oprigtig tilstaae, at i Grunden ere vi Alle, Regjerende og Regjerede, tilfældige Indflydelse underkastede; men jeg skulde dog mene, at man bør vælge sin Regjering saavidt muligt blandt de Mænd, som man kan antage forstaae at modstaae saadanne Indflydelse, og jeg kan heller ikke nægte, at det forekommer mig, at naar en Mand indtræder i Regjeringen, har han en naturlig Dyfdring til at gøre sig saa uafhængig som muligt af disse saa meget omtalte Indflydelse. Naar da det ærede Mændretal vil have, at Regjeringen og Rigsdagen skulde fritages for disse Sager, saa maa jeg sige, at hvad Rigsdagen angaaer er der jo netop gjennem Majoritetens Forslag, nærmest den Deel af Majoritetens Forslag, der er bleven vedtagen ved 3die Behandling af Finantsloven, men forøvrigt tildeels ogsaa ved Forslaget, som det nu her ligger for med Hensyn til Theaterbygningen, anvist en Vej, ad hvilken Rigsdagen kan blive fri for ideligt at blive blandet ind i Theatrets Anliggender, idet man nemlig gaaer ud fra, at Theatret nu skal have sine Forhold ordnede paa en vis Maade for de første 5 Aar. Og